

[Svend Erik Hovmand]

stre sammen med en række andre partier foreslår, og det, som ministeren har afgivet som en hensigtserklæring. Hvis det er rigtigt, hvorfor så ikke stemme for de konkrete og kontante ændringsforslag, som vi har stillet? Hvis det virkelig er SFs opfattelse, at der ingen realitetsforskel er, hvorfor så ikke tage skridtet fuldt ud og gennemføre den rene vare, sådan at ingen kan være i tvivl?

Må jeg så slutte med at gøre et par bemærkninger om de øvrige lovforslag. Vi har den opfattelse, at vi har grund til at være positivt stemt over for, at fysiurgisk hospital i Hald overføres til Viborg amtskommune på de konditioner, som den aftale, der foreligger mellem Viborg amtskommune og det offentlige på dette område, måtte indebære.

Vi har fået – og det vil jeg gerne sige indenrigsministeren tak for – en nærmere beskrivelse af, hvordan man fra indenrigsministeriet opfatter de betingelser og de muligheder, man måtte have, hvis det viser sig, at belægningsgrundlaget mindskes, eller at der i øvrigt sker ændringer i de forudsætninger, som disse aftaler bygger på.

Må jeg sige om betalingsordningen, at vi føler, det er en rimeligt god ting, at der nu indføres en betalingsordning. Vi respekterer også på dette område de indgåede aftaler, men jeg har i den forbindelse et enkelt spørgsmål. Jeg er ikke helt klar over, om det er til undervisningsministeren eller til indenrigsministeren, men mit spørgsmål går på de meget specielle sygdomsbilleder, som bløderpatienter og andre er udtryk for. Vi har haft en drøftelse af spørgsmålet i udvalget, og det førte til, at vi stillede direkte spørgsmål om, hvordan man administrativt ville klare disse problemer. Jeg er beroliget af det svar, vi fik, at det ikke er sådan, at bløderpatienter og andre skal afvente en indlæggelsestilladelse fra den amtskommune, man kommer fra, men at indlæggelsen selvfølgelig sker.

Det, der er mit spørgsmål til undervisningsministeren, fru Dorte Bennedsen, eller til indenrigsministeren – jeg husker ikke, hvilken ressort det hører under – er, om man har planer om eller overvejelser i retning af at ændre betalingsproceduren for disse helt specielle sygdomsbilleder, altså om man går med nogle overvejelser i retning af, at man mere generelt på statsligt plan måske eller på et andet niveau skulle løse de økonomiske byrder, der er forbundet med disse helt spe-

cielle og meget kostbare sygdomstilfælde. Det spørger jeg om af interesse og ikke for at gøre indsigelser mod den betalingsordning, der i øvrigt er foreslået.

Jeg vil med disse bemærkninger slutte med at sige, at vi, som jeg tidligere har været inde på, har lagt megen vægt på, at der har siddet en række offentlige myndigheder og forhandlet disse meget komplicerede spørgsmål i en lang årrække, og at vi for, skal vi sige 97–98 pct.s vedkommende har kunnet give tilslutning til de aftaler, der er indgået.

Vi har ønsket at foretage en enkelt strukturel ændring i forbindelse med rigshospitalets styrelse, som sikrer en selvstændig administrativ ledelse, et selvstændigt budget og en selvstændig ansættelsesmulighed, som man i øvrigt har det på seminarierne, eller en anden tilsvarende ordning, altså hvor man ansættes i ministeriet med tjeneste på det og det hospital. Det har været vores mål at sikre en sådan selvstændighed.

Vi føler, at den bedste garanti for en sådan selvstændighed vil man få ved at stemme for de ændringsforslag, som vi har stillet sammen med en række andre partier. Jeg håber meget, at de partier, som har tilkendegivet, at de er positive over for de hensigtserklæringer, som ministeren har afgivet, vil besinde sig her i 11. time og stemme sammen med os for at sikre netop denne selvstændighed.

Karen Thurøe Hansen (KF):

Da vi den 11. marts 1980 førstebehandlede disse 4 lovforslag, som hører under henholdsvis undervisningsministeren og indenrigsministeren, var der ikke flertal for dem her i salen.

Der har derefter været foretaget et stilfærdigt udvalgsarbejde. Mange spørgsmål er blevet besvaret. Der har været deputationer, og alt er gået stille og roligt indtil for tre uger siden. Så begyndte der pludselig en meget hektisk aktivitet med hensyn til disse fire lovforslag.

Selv om undervisningsministeren på en række punkter har imødekommet oppositionens ønsker i den kæmpecentralisering, der er tale om her, har vi ikke i den konservative gruppe følt os tryg ved det. Det er ikke klare formuleringer, men snarere vage formuleringer, og vi synes afgjort, at der er alt